

PROHIBIT JUGAR SENSE PILOTA

Un relat de: [edorga](#)

No era la primera pilotada que impactava directament sobre l'arrogant cartell. Feia quasi un mes des de que dos treballadors de la brigada havien dedicat part de la seva jornada a plantar l'indicador maleït. En Marc hi era amb la seva mare aquell matí perquè havia passat mala nit i no l'havien portat a l'escola. Hi era present quan van mal aparcar una mini furgoneta de l'ajuntament damunt la vorera i de forma mandrosa la van començar a descarregar. El més alt, segons en Marc, semblava l'antic mestre de gimnàstica, amb aquella barbota descuidada i unes bambes de marca blanca mal cordades. Tenia un posat desgarbat, embotit dins un xaleco groc i verd tres talles més grans que la que pertocava, però era el que més treballava perquè l'altre només feia que esbufegar i arrossegar una enorme panxa d'una banda a l'altra. Quan van acabar la feina, es van aturar uns segons a xuclar els seus cigarrets electrònics i observar la seva obra. I pel que explicava en Marc, semblaven sentir-se orgullosos, com Michelangelo quan va acabar el seu David. Devia ser pels volts del migdia. Quan a dos quarts de dues alguns dels col·legials van sortir de l'escola i van veure aquella prohibició van dibuixar un somriure sota el nas. Aquella tarda havia convocat un partidet al costat del parc, just damunt l'herba que convidava a rodolar per terra, i no es podia suspendre. Quan hi eren tots, van començar a parlar sobre aquella aparició, el nou fitxatge d'hivern, el pal metàl·lic coronat per aquell dibuix simètric d'una pilota encerclada i tatxada en vermell. Es miraven sorpresos i miraven al seu voltant per si apareixia algun policia local despistat (i dic despistat perquè per aquell barri no es veia mai cap parella de "pitufos" passejant). Va ser en Sergi qui va deixar caure el baló de les mans. Se'l va mirar mentre botava i quan es va aturar a terra, el va colpejar amb un cop de peu. La pilota va sortir disparada i va anar a xocar al bell mig del cartell, just damunt de la paraula "prohibit". Aquella tarda va ser, amb diferència, una de les millors tardes al barri. Al desfici amb que jugàvem al futbol es va sumar aquella estranya sensació de pessigolles a l'estómac que neix de saber que estàs fent alguna cosa mal feta. En Josep, que era un brillant davanter, en va fer un grapat de gols. I en Abderrahim, que es posava sovint de porter, es va llançar per terra més d'un cop i va fer alguna aturada boníssima que tots vam aplaudir. Fins i tot el patata d'en Maicol, que ensopegava sovint tot sol, va encertar a donar un parell de passades bones que van acabar dins la imaginària porteria. Després d'aquella tarda en van venir bastantes més. I aquella estaca amb la indicació que prohibia jugar a pilota va passar a formar part del mobiliari urbà sense que ningú fes cas d'aquella ordre que devia haver nascut en un despatx gris regentat per algun funcionari gris i amargat.